

NOVA GORICA • Avtorski projekt *V potu mojega obraza* v režiji Sebastijana Horvata je na novogoriškem odru uprizoril razmislek o prihodnosti dela in družbe

V smeri napredka ali ko klepet pri kavomatu nadomestijo zaslone

Avtorski projekt *V potu mojega obraza* govori o delu. O tistem delu življenja, ki nas (pre) pogosto osmišlja in ki skozi zgodovino, zlasti s tako imenovanim napredkom in novimi tehnologijami, dobiva nove lastnosti. Ustvarja nove odnose. Pri čemer je napredek vse prej kot enoznačna, nevtralna beseda. Uprizoritev, ki poudarja tudi nevidne gledališke poklice, gledalca sili k vprašanju, kaj nas čaka, ko bo zadnji zaprl ... ne luči, temveč zaslon.

• MAJA PERTIČ GOMBAČ

Odrski delavci **Miralem Hrnjica**, **Blaž Kovač** in **Rok Cuznar**, študenta **Filip Čebašek**/**Jan Svenšek** -, šepetalka **Brigita Gregorič**, oblikovalec scenske opreme **Gorazd Princič**, vodja predstave **Kaja Trkman** in igralci **Ana Facchini**, **Lara Fortuna**, **Peter Harl**, **Gorazd Jakomini**, **Jure Kopušar**, **Miha Nemec**, **Medea Novak**, **Helena Peršuh**, **Maja Poljanec**, **Jakob Šfiligoj**, **Urška Taufer**, **Ziga Udir**, **Blaž Valič** in **Andrej Zalesjak** predstavijo *V potu mojega obraza*, ki je avtorski projekt režiserja **Sebastijana Horvata** in dramaturga **Milana Ramšaka Markovića** (njuna asistentka je **Lana Krmelj**), poženejo v tek od temeljev, torej z izgradnjo scene. Gledalec tako uvodoma spremlja sestavljanje kompleksne scenografije (delo **Igorja Vasiljeva**) in prav vsi so sprva delavci v najbolj primarnem pomenu besede, "fizikalci", ki v sodelovanju,

utečenem delovnem procesu, pri katerem je prav vsak pomemben, pred občinstvom zgradijo kuliso dogajanja. To pa je večinoma postavljeno v pisarno, tradicionalno okolje, ki smo ga (nekdanj ob tovarni in tekočem traku) dolgo povezovali z besedo delo.

Stalnica sprememb

Avtorski projekt *V potu mojega obraza* tako že na začetku razgali nekaj elementarnega tudi za gledališče: prav vsi smo v resnici pomembni, da lahko predstava ali družba deluje. Uprizoritev, ki nas obenem že uvodoma sooči z vso globino sprva praznega in golega odra, od gledalca terja nekaj potrpljenja, saj je izgradnja scenografije kar zahtevna. In traja. Začetna preizkušnja je tako primerljiva s tistimi prvimi 30 stranmi, skozi katere se treba včasih prebiti tudi v odličnih romanih, da bi jih na koncu odložili z občutkom, da se je izplačalo.

Ko se na odru prikažejo sveže opremljeni pisarniški prostori in se igralka in igralci, ki so prej nosili delavske kombinize, pojavijo v formalnejših, za pisarne običajnih oblačilih (kostumografinja **Belinda Radulović**), občinstvo iz minute v minuto vse bolj dobiva občutek voajerstva. Spremlja delovno okolje, ne da bi kdo izrekal klasično dramsko besedilo. Tu pa tam ujame besedo, delček pogovora med sodelavci za pisalnimi mizami ali pa med pitjem kave, a v resnici se pred njim začneja proces spreminjanja procesov dela (v pisarne pridejo prvi faks, pisalne stroje nadomestijo računalniki ...), spreminjajo se oblačila, spreminjajo se odnosi med zaposlenimi - tajnica ne kuha več vsem kave, priložnostna kuhinja postane družabni prostor ... Pogled se nekajkrat usmeri tudi v zasebnost, v dom, kjer denimo **Urška Taufer**, ki je tudi sicer najbolj izpostavljena, tudi brez besedila izvrstno odigra vlogo oziroma kar vloge, ki jih ima lahko ženska - od delavke do gospodinje, skrbnice, ljubimke. Kasneje s tesnobo spremljamo **Heleno Peršuh**, ki v tretjem tisočletju v eni roki pestuje otroka, v drugi pa mobilni telefon, čudežno pa še uspe kaj natipkati na prenosniku.

Potopitvena gledališka izkušnja, kakor so prvotno

Avtorski projekt *V potu mojega obraza* je oder **SNG Nova Gorica** preobrazil tudi v delovišče.

imenovali uprizoritev, kasneje preimenovana v scenski koreografski esej o "mogočem" stanju stvari, gledalca ves čas drži v napetosti in pričakovanju nečesa usodnega, trenutka preloma. Kot ko trpi z na sveže zaposleno **Medeo Novak**, ki je nihče ne uvaja, ne namenja ji posebne pozornosti, njeno neprijetno počutje pa se prenaša na občinstvo. A ne zgodi se nič usodnega. Čas teče, obračajo se desetletja, podjetja propadajo, se preoblikujejo, nekdanje pomenke ob kavi zamenja zazrtost v zaslone, skupna kosila "voltova" dostava obrokov, ki jih vsak poje

pred svojim računalnikom v "open space" pisarni.

Povedno brez besed

Prizori, ki jih odlikuje fotogenična kompozicija, s katero se izrisujejo tudi vizualne gledališke freske posameznih dob, se spreminjajo in kulminirajo v sodoben kult telesa na plaži, pred zaslonom in v kolektivni obsesiji v koreografiji **Lare Petrovski Ternovšek**. Dezintegracija skupnega in skupnosti ob drvenju napredka pa v sklenih prizorih zvočne glasba je delo **Draga Ivanuše**, zvok **Stojana Nemca** in svetlobne (**Aleksander Čavlek**) ekstaze

vodi - taka bi lahko bila ena od interpretacij - do konca vsega človeškega, prevlade tehnologije, umetne inteligence ali že kar "vesoljcev".

Uprizoritev, ki nima besedila, a je obenem izjemno povedna, bi bila šibka, če bi jo vodilo le sporočilo, da gre vse v maloro. Kdo pa tega ne ve? A na koncu predstavo, ki še dolgo spremlja gledalca iz dvorane, zapečati čistilka, **Ana Facchini**. Ta je prisotna v vseh dobah. Njen epilog nakaže: Ste hoteli, da ustavimo svet, ker bi izstopili? Pročrasto kot pasulj - izklopote ga! Izviren obrat ni težko interpretirati kot praktičen nasvet. •